

Col·lecció: Noa & Max

Noa & Max

i el misteri de les pastanagues

serunion
educa

Noa & Max

i el misteri de les pastanagues

Text: Anna Manso

Il·lustracions: Ana Oncina

És un divendres especial per a la Noa, en Max i la seva gosseta Kika. Els pares han marxat de viatge i ells passaran el cap de setmana amb els avis, que fa poc que s'han jubilat i han anat a viure a un poble.

—Hi haurà animals salvatges com els de la tele? —pregunta en Max, curiós.

—Max, em sembla que aquí només hi ha gossos i gats —li diu la Noa al seu germà petit.

—Doncs quin avorriment de poble, no ens divertirem gaire! —es lamenta en Max, desil·lusionat.

—Ja ho sé... Però no ho diguis als avis —afegeix la Noa en veu baixa. Ella també creu que el cap de setmana serà un avorriment mentre treu la *tablet* de la maleta i s'adona que no funciona.

Menja variat!

Inclou tots
els aliments en
la teva dieta.

Per sort, els avis els preparen un sopar deliciós: amanida, truita de patates i, per postres, pomes al forn.

—Que bo! El menjar de casa i el de l'escola són boníssims, però el dels avis encara té més bon gust! —afirma la Noa. Els avis riuen molt contents i satisfets i els prometen que l'endemà els explicaran quin és el secret perquè el menjar tingui aquest bon gust. Després, tots se'n van a dormir.

Els dos germans ja són al llit. La Noa llegeix un conte a en Max; ho fa cada nit i a ell li encanta. De sobte, senten un soroll estrany i la Noa s'aixeca. Busca entre les seves coses fins que troba la llanterna, que va construir ella mateixa amb leds al taller de ciència i robòtica que fa els dimarts després de l'escola.

—Què fas? —pregunta en Max.

—No ho has sentit? Hi ha algú a baix. Vaig a veure qui és. Tu més val que et quedis aquí.

—No! Jo vaig amb tu —diu en Max una mica espantat.

La Kika es desperta. «Quina mandra», pensa la gossa; preferiria continuar dormint, però ha de cuidar la Noa i en Max.

Els nens i la Kika treuen el cap per l'escala en silenci, però en Max s'entrebanca i cau rodolant.

—Aaaai! —cria.

L'àvia apareix espantada. Després de comprovar que en Max no s'ha fet mal, els explica que era a la cuina escalfant-se un got de llet, que li va molt bé per dormir, i aprofitava per vigilar l'hort. El dia abans, mentre eren fora fent la compra, van entrar a robar pastanagues. Fa una estona li ha semblat sentir sorolls i ha pensat que era el lladre. Però amb aquest xivarri segur que haurà fugit. L'àvia els diu que pugin a dormir i, aquesta vegada, s'adormen de seguida.

L'endemà al matí, la Noa i en Max descobreixen el secret dels avis perquè el menjar sigui tan bo: l'hort i el galliner.

—La verdura i la fruita que vam menjar ahir no eren del supermercat? —pregunta en Max tot sorprès.

—No, eren del nostre hort —respon l'avi, satisfet.

—Hauria volgut preparar-vos una crema de pastanagues, però n'han quedat molt poques —es lamenta l'àvia Lola mentre els ensenya el sembrat de pastanagues mig buit.

—L'àvia va guanyar un concurs de cuina al poble amb la seva crema —els explica l'avi Víctor ben orgullós, i els demana—: A veure, qui vol cavar i regar?

Tots dos germans aixequen la mà i l'avi dóna una pala a la Noa i una regadora a en Max. Mentre treballen, els explica que els horts ens diuen un munt de coses.

—Alça! I què ens diuen? —pregunta en Max, que sempre té moltes ganes d'aprendre coses noves.

—Doncs mira, l'estació de l'any, per exemple. Ara som al final de la primavera i als horts ja hi tenim maduixes, cebes i enciams. I els tomàquets i els pebrots comencen a brotar perquè aviat arribarà l'estiu.

—Ves per on, i no cal mirar a internet —diu la Noa.

—Les fruites i les verdures tenen un calendari i no estan disponibles tot l'any. El millor producte és el de temporada, perquè és el que ens ofereix l'entorn de manera natural —afegeix l'àvia.

L'avi els explica altres tasques que cal fer per cuidar l'hort, i també que les marietes es mengen algunes bestioles que ataquen els cultius i que hi ha plantes, com l'alfàbrega, que fan marxar els insectes. En Max l'escolta tan concentrat que, sense voler, trepitja la cua d'un gat. És el Negrot, el gat dels veïns, que juga amb una bola de paper i que fa un gran miol. En sentir-lo, la Kika el comença a perseguir. El gat fuig comes ajudeu-me i fa caure l'avi sobre les tomaqueres. I, per acabar-ho d'adobar, la Kika i el Negrot trepitgen altres verdures. Quin desastre!

Havent dinat, mentre els avis fan la migdiada, en Max sospira. Està trist pel que ha passat. La seva germana li fa una abraçada i el consola.

—Au, Max, anima't. Tinc una idea. Resoldrem el misteri de les pastanagues i els avis es posaran molt contents.

La Noa aconsegueix reinicialitzar la *tablet* perquè funcioni. Se l'enduran i així podran fer fotos per trobar pistes.

Els nens surten a l'hort. La Kika els segueix endormiscada. «Que no em deixaran dormir, aquests nens?», es demana. La Noa fa una foto i en aquell instant veu alguna cosa que brilla a terra. És un clauer amb un dibuix molt curiós i és just al costat del sembrat de pastanagues.

—Segur que això és del lladre! —crida emocionada—. Som-hi! Anem al poble a buscar més pistes!

Escriuen una nota per als avis avisant-los que surten, omplen una cantimplora amb aigua i marxen a investigar.

Hidrata
el teu cos!
Acostuma't a veure
aigua sovint.

La Noa i en Max arriben a una granja de vaques i entren a preguntar. Potser necessitaven pastanagues per alimentar els animals...

—Pastanagues? No, les nostres vaques només mengen herba de les pastures —els fa saber la grangera.

Els germans es queden bocabadats en veure com munyen les vaques amb munyidores mecàniques.

—Apa! I no els fa pessigolles? —pregunta en Max.

—Em sembla que no, Max, estan molt tranquil·les —respon la Noa.

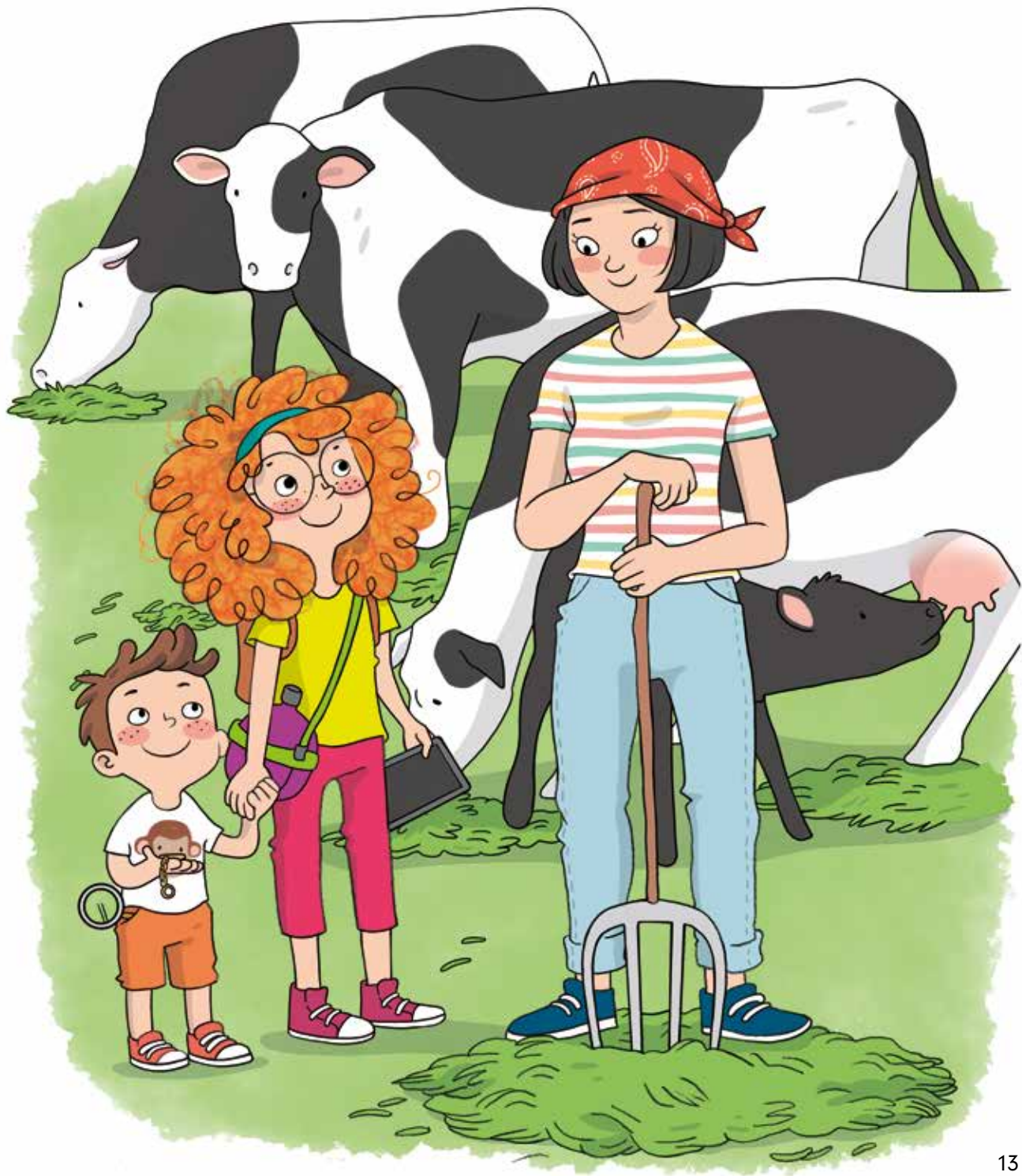
La propietària de la vaqueria riu i els recorda que cal beure llet cada dia per créixer sans i forts. La llet aporta molt calci, i el calci és necessari per enfortir els ossos.

La Noa li ensenya el clauer i li demana si sap de qui és.

—El dibuix em sona, però no sé pas on l'he vist. Aneu a la formatgeria, potser allà us en podran dir alguna cosa —els respon.

A la formatgeria tampoc no saben res del clauer. I els diuen que no necessiten pastanagues per fer el formatge, només llet, sal i poca cosa més. Els expliquen que produeixen formatges de tres tipus segons la llet que fan servir: de les vaques de la granja i també de les ovelles i les cabres dels pastors de la zona.

—Caram! —exclama en Max, content de descobrir tantes coses interessants sobre diferents aliments—. Ara tinc moltes ganes de beure un got de llet!

La Noa i en Max recorren tot el poble i fan moltes fotografies.

—Fixa't, hi ha més horts com el dels avis —assenyala la Noa.

Els dos germans s'apropen a un hort i, quan els propietaris s'assabenten que són els néts de la Lola i el Víctor, s'ofereixen a ajudar-los. Els nens els demanen si coneixen l'amo del clauer misteriós, però ningú no sap de qui és.

—Feliciteu l'àvia, nois! Quina crema de pastanagues més bona que va preparar per al concurs! —els explica un veí molt amable. I els regala un cistell ben ple de peres.

—Cada dia menjo alguna peça de fruita per esmorzar i així tinc l'energia que necessito per conrear l'hort. I, a més a més, la fruita treu la set i aporta vitamines.

—Els monitors del menjador de l'escola ens diuen exactament el mateix —recorda en Max.

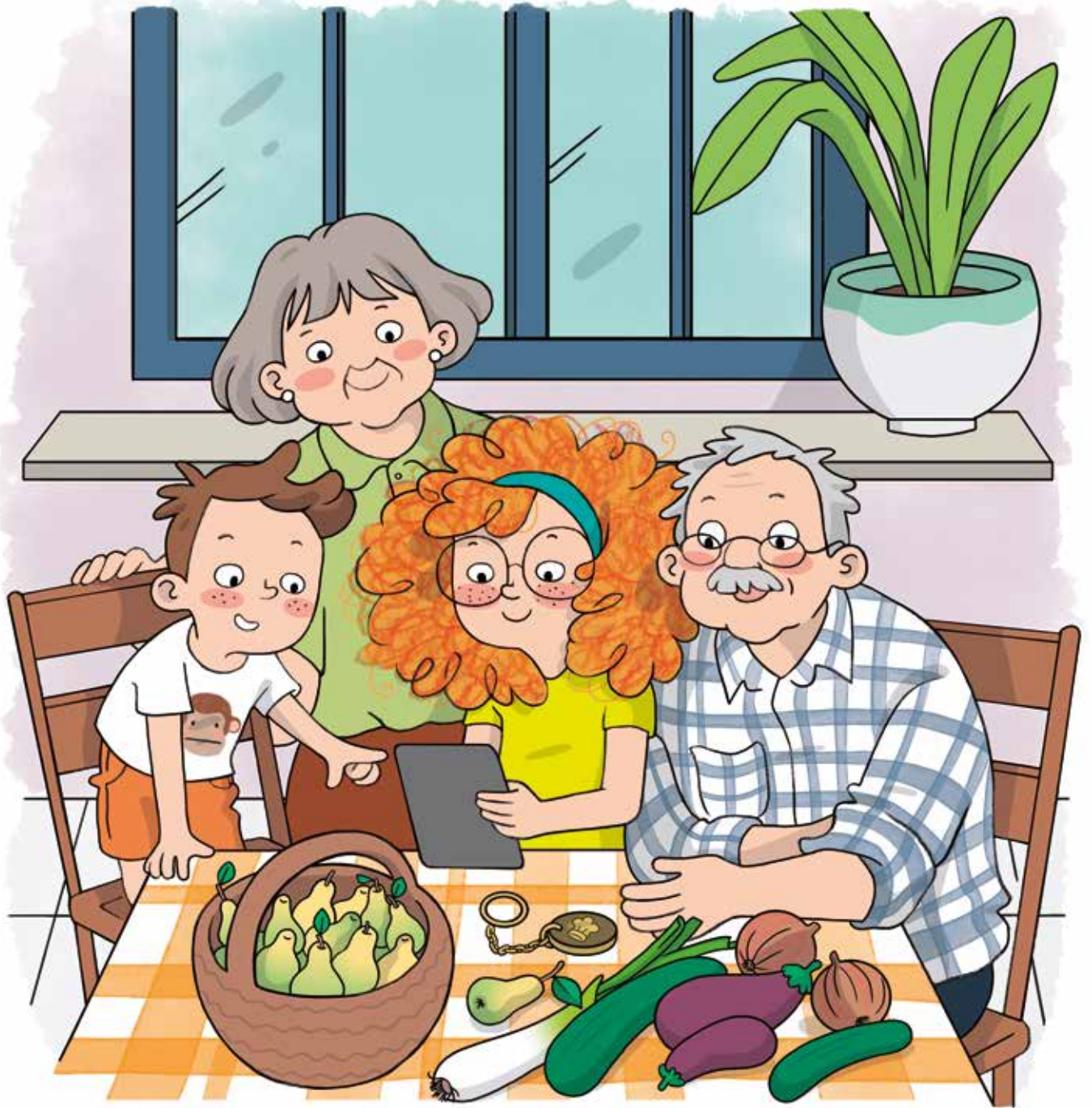
1, 2, 3, 4 i 5...
Ja ho tinc!

Recorda que cal menjar
5 racions de fruita i
verdura cada dia.

En un altre hort es fixen que les cebes i les patates creixen sota terra, igual que les pastanagues. I després, uns altres veïns els expliquen que ells fan conserves amb les verdures i les fruites de temporada que no consumeixen per poder-les menjar durant l'hivern. Tot d'un plegat, la Kika es creua amb el Negrot i surt disparada. Quan la gossa torna amb els nens ja comença a fer-se fosc i, tot i que no han descobert qui es va emportar les pastanagues, ja han de tornar a casa o els avis es preocuparan.

La Noa i en Max expliquen als avis el seu recorregut pel poble.

—Ens han donat peres i maduixes per berenar —els informa en Max.

—La teva crema de pastanagues, àvia, és famosa! I quina bona olor que fa la fruita i la verdura que ens han regalat —afegeix la Noa.

—Però encara no sabem qui es va endur les pastanagues —es queixa en Max, una mica decebut.

La Noa els està ensenyant les fotos de la *tablet* quan, de sobte, hi descobreixen el dibuix del clauer.

—Mira! Està pintat a la façana d'un restaurant! —crida la Noa.

—No pot ser... —s'estranya l'àvia Lola.

—És el mateix dibuix que el del clauer, àvia! —exclama en Max.

—És clar! Deuen necessitar les pastanagues per cuinar —continua la Noa, tota emocionada.

—Eeep, eep, però si són molt bona gent, quin misteri més misteriós. Hi anirem a preguntar, però això ja serà demà. Ara hem de sopar i abans vull que us renteu les mans, que és imprescindible per prevenir infeccions —els diu l'avi Víctor.

Mans netes
enlaire!

Renta't les mans amb
freqüència, sobretot
abans dels àpats

L'endemà al matí, els nens i els avis fan una passejada i visiten el restaurant. Allà, finalment, es resol el misteri.

—Vaig ser jo que vaig agafar les pastanagues! —els explica el cuiner—. Volia fer una crema tan bona com la que va preparar la vostra àvia per al concurs i, com que no hi havia ningú a casa, vaig deixar una nota per avisar. Aquí al poble ho fem sovint.

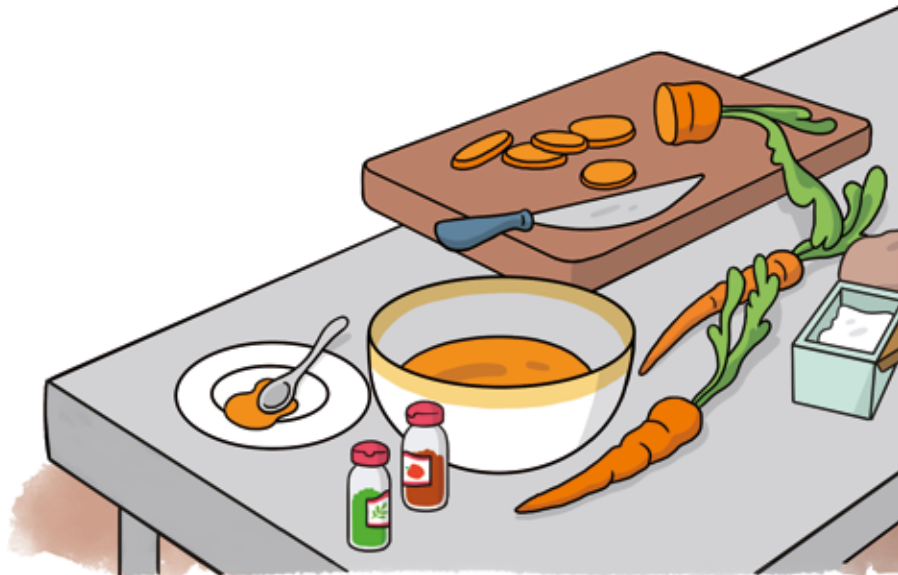
—Vaja —respon l'avi—, no hem trobat cap nota. Potser se la va endur el vent.

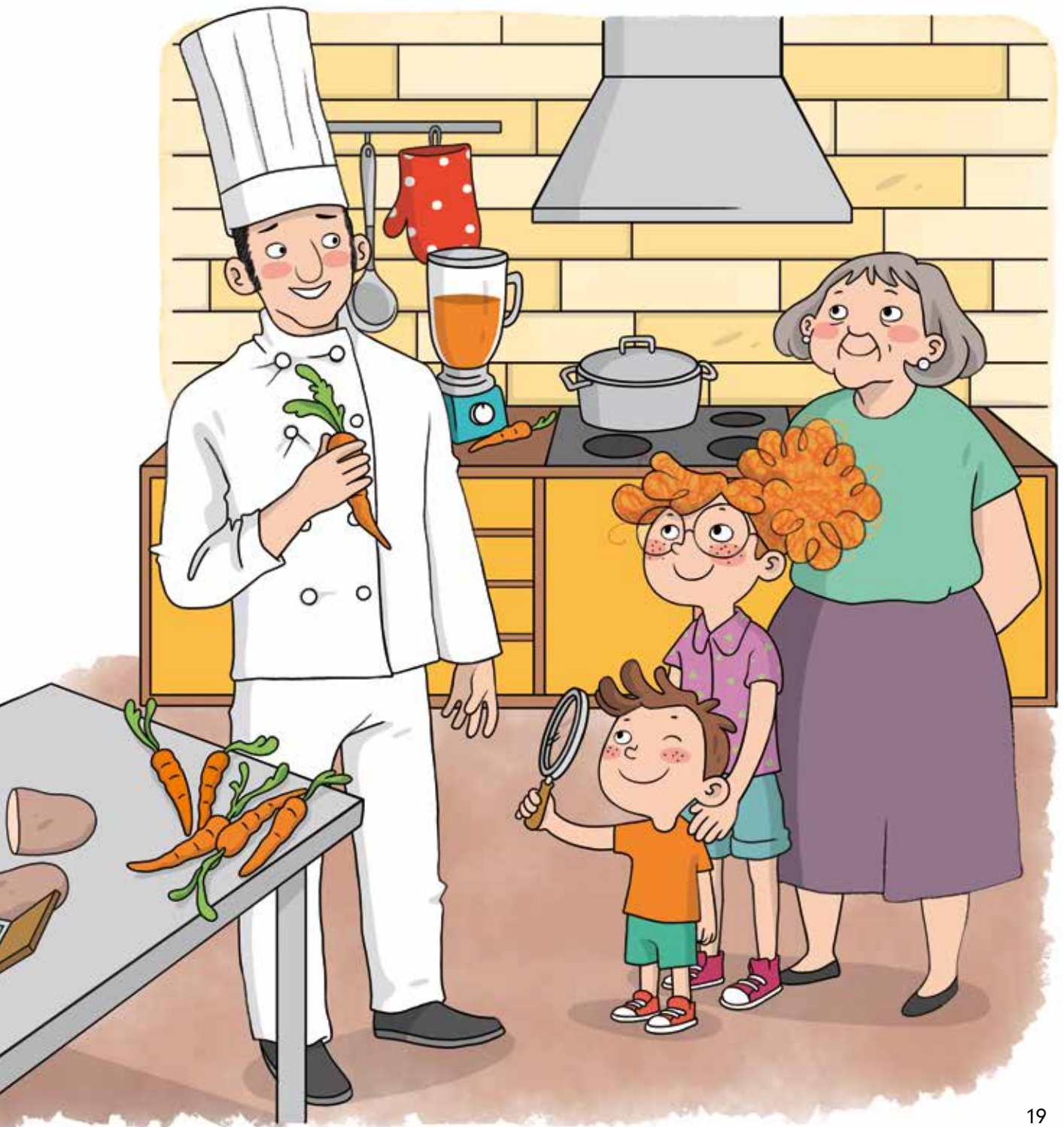
En aquell mateix instant, la Noa recorda un detall.

—No! Va ser el Negrot. Ahir a l'hort vaig veure que jugava amb una bola de paper.

El cuiner es disculpa. Avui mateix volia passar per casa dels avis a pagar les pastanagues. També aprofita per confessar-li a l'àvia que la crema no li va sortir tan bona com la seva, i li promet que si li dóna la recepta li posarà el seu nom al plat: «Crema de pastanagues Lola». L'àvia, és clar, accepta encantada.

Mou-te!
Fes exercici
cada dia.

Quan tornen a casa dels avis, la Noa, amb la *tablet*, ensenya a l'àvia el concurs de videoreceptes que organitza l'empresa encarregada del servei de menjador de la seva escola.

—Àvia, t'hem d'obrir un blog —li diu la Noa.

—Ui, jo d'internet no en tinc ni idea —riu l'àvia.

—La Noa en sap molt —afirma en Max amb admiració.

—Vosaltres ens heu ensenyat a conrear l'hort i jo us ensenyaré com funciona internet —s'ofereix la Noa, contenta.

Els explica que, al blog, l'àvia podrà escriure les seves receptes i l'avi els trucs per cuidar l'hort.

—Ei, que jo també cuino! —es queixa l'avi amb bon humor.

—I jo també m'encarrego de l'hort —li recorda l'àvia.

—Doncs el blog es podria dir «L'hort a la taula» —resol la Noa.

Diumenge a la tarda els pares de la Noa i en Max els recullen a casa dels avis. Quan la família és a punt de pujar al cotxe, el Negrot torna a passar. Tots s'alarmen pensant que la Kika el tornarà a empaitar, però aquesta vegada no ho fa pas. La gosseta ja és dins del cotxe, ben adormida. Està esgotada del cap de setmana al camp i finalment pot dormir tranquil·la. Tots riuen divertits i els nens prometen als avis que tornaran molt aviat per continuar gaudint de l'hort i del seu menjar deliciós.

Text: Anna Manso
Il·lustracions: Ana Oncina

Primera edició: març 2017

© VENTALL

Edició i coordinació: Núria Egido

Disseny gràfic: Lali Almonacid

Traducció: Mercè Bolló

ISBN: 978-84-946702-1-3

Dipòsit legal: B 4203-2017

Imprès per: Tallers Gràfics Soler

La Noa i en Max passen el cap de setmana amb els seus avis al poble on viuen ara. Allà hauran d'investigar un misteri apassionant: la desaparició d'unes pastanagues de l'hort dels avis. Qui se les deu haver emportat? I per què? En la seva investigació, els dos germans aprendran un munt de coses sobre l'origen dels aliments i, a més a més, descobriran què ha pogut passar realment amb les pastanagues... Et ve de gust descobrir-ho?

ISBN 978-8494670213

9 788494 670213

